

Penni-Bibliotheket

hvarja 6 häften utkommit,
hvilka innehålla:

1:a häftet:

Munnan.

"Svarje årstid har sin tresnad."

2:a häftet:

Zigunerstan.

Tiggargossen.

Ruinerna.

3:e häftet:

Första Maj eller Ångsprofet.

Sjöfartenen.

4:e häftet:

Den värnlöse.

Gattig och Rik.

Bönberelsen.

5:e häftet:

De villfångne.

Riben.

Morgonstund har guld i mund.

6:e häftet:

Invaliden.

Ett besök i en finsk bondstuga.

Lilla Anna.

Svarje häfte kostar 12 penni.

Med kontant betalning erhålles hos utgif-
waren hvarjt 6:te exempl. gratis.

Penni-Bibliothek

för barn.

I.

Innehållande:

Munnan.

"Svarje årstid har sin tresnad."

HELSINGFORS,

G. W. Edlunds förlag.

IV 51

Kapitel.

Penni-Bibliothek

Börsörskan.
Fattig och M.
Den väntade

Nunnan.

En eftermiddag i Juni månad satt gamla mor Maja i sin lilla stuga och spann. En liten gosse slumrade i sin waggan och en flicka waggade honom. Efter en stund stöt mor Maja spinrocken ifrån sig, tog en halsduk från wäggen och lagade sig i ordning att gå ut. "Swar! skall mor gå nu?" sporde flickan wid waggan. "Jag skall gå till Lindqwistens", swarade mor Maja; "blif du snällt hemma och waggan. När Matti waknar, så kan du hemta honom till Lindqwistens, isfall jag ej är hemma då redan." — "Jag skall göra så."

Mor Maja gick. Hon wandrade ett godt stycke på den breda gatan, som gick genom hela byn, slutligen stannade hon framför en nätt, timrad stuga. Då hon inträdde, stod mor Lindqwist framför spjelen och blåste på kolen, för att få dem att brinna; den blanka kasspannan hängde der på sin stång. "Se, god dag, mor!" sade mor Lindqwist, när Maja inträdde, "du kommer just som efterstickad: Greta och Stina och några

andra af våra befanta lofwade komma till oss i dag, och jag sticade just Josef efter dig, du kan ej ha träffat honom än?" — "Nej, det har jag icke, men jag wille komma hit och prata bort en stund med dig på lördagskvällen." "Det war bra det; men se, der kommer Brita Waisen redan." I det samma inträdde en ung bondhustru; fryntligt helsade hon de båda gummorna i stugan och samtalen kom snart i gång. Snart samlades i den lilla stugan en hel hop af gummor, samt några yngre qwinnor, hwilka smuttade på sina kaffekoppar och ifrigt pratade om ett och hwarje; mest rörde sig samtalen dock omkring den nya pastorn, som denna afton sent skulle anlända med sin unga fru. "Han skall wara så ung ännu", sade en. "Ja, och så god", gemmalte en annan. "Hans fru måtte wara bra god, ty min kusins systerdotter, som är gift i Schöndorf, der han, pastor Edelman, förr war prest, sade, att hon brukade sjuka alla fattiga och sjuka", sade en tredje. Men madame Lindqwist sade: "det är en lycka att wi få en så god prest, när nu den lära, gamla pastorn dog." "Han har unga barn", yttrade mor Maja. "Nej, det är bara ett år sedan de gifte sig; det kan också wara

rätt så godt, ty de äro ganska fattiga", menade mor Lindqwist. "Nå, huru kunde hon då dela ut åt fattiga?" frågade de andra. "Hon tänker säkert, att hwad hon gifwer de fattiga, får hon igen af Gud." "Det är rätt, det är rätt", sade de andra gummorna. Nu inträdde en flicka om 8 år, ledande en liten gosse: "Guds frid", sade hon; "lära Mor, låt Matti blifwa här och låt mig så gå med de andra barnen för att lägga blommor på vägen och pryda prestgårdsporten." — "Gör så, kära barn", sade mor Maja, ty det war hennes små barn; "men kom ihog, Anna, att du skall afta din nya klädning." "Ja, ja, mor, adjös!" ropade flickan och ute war hon.

Kl. 8 samma afton förde en reswagn in till den lilla byn. I den sutto den nye pastorn, herr Edelman med sin unga fru. Stadthelsade de byns innewanare, som öfwerallt wid vägen stod bodande och niggande. Förnöjda tittade de ut ur wagnen och sågo de nätta blomsterkransar, som hängde på störrar wid vägen, samt löfwen som woro strödda på den breda vägen. Den lilla byn såg också så treflig ut, der den stod i en leende dal, med sina små snugga stugor, rensopade gårdar och det lilla, hwita kapellet, beläget på en grön, trädbewuxen

kulle midt i byn. Nu höllt solen på att gå ned och kastade sina sista rosenfärgade strålar på byn och dess glada innewånare. Reswaguen stannade utanför en liten gul byggning med rödt tak och grönmåladt staket omkring den lilla trädgården. Herr Edelman steg ur, hjälpte sin fru ned och gick så in. Sedan nu alla sakerna woro inhemtade, gingo pastorn och hans fru genom de små, wänliga rummen, och berömde än den sköna utsigten, än det wänliga bhfolket och talade om huru lyckligt och lugnt de skulle bo här.

Om söndagen gingo de begge i kyrkan. Pastor Edelman skulle ej predika, utan en magister, som hade varit adjunkt hos den aflidne pastorn. På kyrkobacken stodo gubbar och gummor, gossar och flickor, helldagsklädda och med sina psalmböcker under armen. Alla sågo så wänligt på pastorn, att det unga herrskapet kände sig lyckliga. Gemma wäntade dem en god middag, tillagad af den gamla, trogna Lowisa, som gått litet tidigare hem från kyrkan än hennes herrskap. Denna Lowisa war en gammal trostjenarinna, som redan tjent i fru Edelmanns hem och ännu följt med sin unga mamsell ifrån Schönendorf.

Så gick den dagen och många andra lyck-

liga dagar och weckor för pastor Edelmanns. De arbetade slitigt, hjälpte nödlidande menniskor och prisade Gud afton och morgon, såsom alla goda menniskor göra. Men ingen jordiskt lycka är waraktig; så war det också nu. Bäst som de trodde sig wara i lugn och säkerhet, kommo sorgens och olyckans dagar. Det blef misshwert, frosten förstörde grödan och desutom dogo nästan alla deras kor och hästar i bostapsstufan, som då härjade i den lilla byn. Nu war det swårt att slå sig ut. Inkomsterna wille ej mera förflå. Mycket sorgsna woro wäl de stackars menniskorna i byn, men af sin goda pastor fingo de sköna efterdömen i ståndaktighet, tålmod och förbådan på bättre tider. En dag gick det ryktet i byn att pastor Edelmanns fått twenne små flickor, twillingar. "Åh!" suckade folket, "huru ängsligt för de arma föräldrarne, huru skola de nu bära sig åt: twenne munnar hafwa de nu till att föda, twenne att kläda och i denna swära tid." Men Edelmanns? woro de ängsliga? förjde de öfwer att Gud sändt dem de små flickorna? Åh nej, de woro så glada, så tack samma! De tackade Gud; wist blefwe det swårt, ishnerhet som de woro twillingar, nu måste de ju taga en sköterska; men ändå woro de glada.

"Sag skall arbeta dubbelt så stitigt", sade fru Edelman. "Och jag, jag skall vara dubbelt så ifrig i mitt kall", sade pastorn. Så talade de lyckliga föräldrarna och tänkte sedan på huru trefligt det blefwo, att höra de små flickorna jollra, och skratta när de blefwo litet äldre, och hwad de skulle stöta dem och lära dem! Lydia och Hanna, så skulle de heta. En barnstöttersta skafades nu och det war mor Majas flicka, den der lilla Anna. Ja, hon skulle nu stöta den ena af de små flickorna, medan fru Edelman stötte den andra. Kristningsdagen kom. Der lågo de båda små flickorna på en säng, lugnt slumrande i sina långa, hvita klädningar, med himmelsblå band och de snöhvita mösorna, som omslöt de täcka ansigtet. Strålände af glädje och förnöjelse, stodo far och mor och betraktade sina små älsklingar, som i dag skulle upptagas till Guds barnskap genom det heliga dopet.

Denna dag skulle dock ej slutas så lyckligt som den börjades; en stor, stor sorg skulle wedersaras de arma föräldrarna. Det hände sig nemligen, att om natten, då modern skulle stöta om lilla Hanna, som gret, kom hon att kasta en blick på den andra waggan och se — den war tom. Förfräckt

wäckte hon upp Anna, som låg på golfwet i samma rum och frågade henne, hwar Lydia fanns. Drwaken och förwirrad, sade Anna sig hafwa sofwit hela natten och att hon ej wistte, hwar barnet fanns. Modern sprang till köket; der låg gamla Lowisa och sof, utan att weta af hela werlden. Fruen wäckte henne, hon wistte af intet. Pastorn blef uppväckt. Det blef en förfräckelse i hela huset, men lilla Lydia war förswunnen och ingenstädes wistte man något af henne.

Hela byn kom i rörelse, men ingen wistte något om den lilla Lydia.

Guru stor war icke de arma föräldrarnas sorg, men intet war att göras: de endast fördubblade sin wård om lilla Hanna.

Och så den gamla Lowisa war mycket sorgsen och gret ofta. Hwarje gång hon såg sin matmoder gråta, wände hon sig bort och gick ut ur rummet.

Så hade många år förgått. Hanna war redan 14 år och sina föräldrars glädje. Men hon war numera icke ensam, en liten broder hade hon; han hette Edmond. Ofta tänkte dock Hanna: "ad, om Lydia wore här, om jag finge se henne!" Hanna kunde naturligtwis ej komma ihog sin syster, men hon saknade henne ändock och

förjde henne. Dock, det war ju alldeles säfångt! Aldrig ett ord hade man hört af Lydia och det war ju ej tänkbart, att hon mera skulle återfinnas. Menneistorna i byn hade efteråt ihogkommit, att en Ziguenorehop samma tid summits i byn, och att de juft samma natt, som Lydia förswann, hade gått bort ifrån byn. Som dörren till försugan på prestgården ej varit stängd, war det ju så troligt, att de hade slutit barnet. Ziguenarehopen stod likwäl ej att finnas och några trodde sig weta, att de wandrat till Spanien. Intet hopp fanns således. Och icke hoppades heller föräldrarne mera, nu då redan 14 år förgått.

Det war en mycket wacker eftermiddag, i slutet på sommaren. Hanna hade arbetat mycket slitigt om dagen, men när kl. slog 6, steg hon upp, lade undan sitt arbete och sade till sin moder: "goda mamma, får jag i dag följa med Edmond till den stora ängen utanför byn; det är ju lördagsafton och kl. är 6?" "Ja, du kan göra det", sade modren, "men kom hem i god tid." "Ja, det skola wi göra, bästa mamma", swarade barnen och så sprungo de hand i hand ned för den lilla backen till den slåta, gröna ängen, der redan en hel hop barn woro församlade. Förtjusta öf-

wer att den wadra, älsfliga Hanna, pastors dotter, wille komma och leka med bondbarnen, sprungo de alla emot Hanna och Edmond och förde dem i triumf till en upphöjd plats på ängen. I början lekte de allehanda springlekar, men sedan, när de tröttnat, berättade de sagor och stilla lekar. "Wet ni hwad", sade Edmond: "jag gick i dag i skogen med Zanne der och då hittade wi ett det nättaste fogelbo." "Ni tog wäl ej äggen bort?" sade Hanna. "Nej, låra syster, det gjorde wi ej, ty ungarna kunna redan flyga", strattade Edmond. "Åh ja, det borde jag ju wetat, det är ju redan Augusti månad." "Will ni, så skola wi gå att se på boet? det är så konstigt byggt." "Men om wi skrämma de små fogelarna?" sade några af flickorna. "Åh, wi gå sakta, desutom kunna de flyga bort!" "Nå, så låt oss gå!" ropade barnen. De bröto upp och Zanne och Edmond gingo i spetsen för skaran. Efter en stunds wandring, stannade Edmond. Han wände sig om och i det han gjorde ett tecken att de skulle wara thysta, hwistade han: "se'n der borta wid skogsbrynet; är det icke en menniska?" "Det är en nunna", sade Zanne. "En nunna!" frågade de andra förundrade. "Här finns ju ej något kloster i närheten",

sade Hanna. "Nej, icke närmare än på tio mils afstand, och det är St. Magdalena-kloster", upplyste de äldsta af barnen. "Vi stola gå dit", sade Edmond. "Bra, men jakta då", sade Janne.

Det var verkligen en nunna. Hon tycktes vara mycket gammal, det kunde man se af de många frynklorna i hennes ansigte. Hon var klädd i en mörk kåpa och hade ett hvitt skynke på hufswudet; en stor bok låg uppslagen på hennes knä och hon tycktes läsa mycket ifrigt, ty hon märkte ej barnen förrän de woro alldeles nära. Men hwad som mest förwånade barnen, war en ung, underfön flicka, som låg på marken, stödijande sitt guldblockiga hufswud mot den gamla knä; hon sof. Den lilla barnskaran stod alldeles tyst af häpnad framför den wackra gruppen. Den unga flickan war klädd i en hwit klädning med ett himmelsblått bälte och hwit slöja, men denna war nu uppkastad, så man kunde se det wackra ansigtet. På halsen hängde ett litet guldfors på ett swart band. Medan hade barnen stått der en god stund, då nunnan slutade att läsa; hon slog ihop boken och knäppte sedan sina händer i stilla bön, hwarunder Hanna föll på knä. Då nunnan slutat läsa och bedja, upplyftade hon ögonen

och blef warje barnen. "Guds frid, barn", sade nunnan, höjande handen. "Guds frid, wördiga moder", swarade barnen. — "Kommen I från denna by?" frågade nunnan, pekande på den lilla byn, som låg på andra sidan ängen. "Ja", war swaret. "Finns der en prest?" frågade hon vidare. "Ja, det är min fader", sade Hanna. Nunnan blickade på henne: "Hwad heter du?" sporde hon. "Jag heter Hanna Edelman." Annu betraktade nunnan henne: "din fader är prest?" — "Ja, wördiga moder", swarade Hanna. "Swem är den der flickan?" frågade ett af de mindre barnen. "Det är", swarade nunnan, "ett fosterbarn." — "Och hon heter?" — "Lydia." — "Lydia!" utropade barnen. "Ja, är det så underligt? Wi komma ifrån St. Magdalena-klostret, wi skulle gå till St. Annakloster, för att den heliga abbedisjan skulle wälsigna barnet här, men hon blef sjuk på wägen. Jag skulle gå till någon prest, men wi funno ingen. Gud ware lof att här finns en sådan." "Herre Gud, så den flickan liknar dig, Hanna", hwiflade barnen flera gånger till Hanna, hwilken med hopknäppta händer stod och betraktade ömsom det wackra barnet, ömsom den gamla nunnan. "Är hon redan en nunna?" frågade

Hanna. "Nej", svarade den gamla, "men hon skall inwigas bara hon kommer ifrån St. Anne-kloster, om Gud tillåter henne lefwa så länge." Efter dessa ord lade nunnan sin hand på barnets hufwud och det waktade. Flickan reste sig upp och betraktade barnen med blyga och förwånade blickar. "Se! se!" ropade barnen: "det är ju rakt andra Hanna, se hwad hon liknar vår Hanna." Hanna wistte ej hwarföre, men hon kände sig dragen till den unga, wackra flickan. "Det är din syster, det är bestämt din syster", ropade barnen. "Kom, wi gå till presten nu", sade den gamla, fattande Lydias hand. Och de gingo, åtföljda af hela barnskolan. Men då de kommo till byn, stigrades barnen småningom, alltefter som de kommo till sina hem. "I morgon måste du berättas oss allt", sade hwar och en till Hanna, då de gingo hem. Och Hanna svarade: "i morgon, wid stora eken." Då de nu kommo till prestgården, sprang Hanna in förut och i det hon slog sina armar om modrens hals, sade hon med tårar i ögonen: "Mamma, wi sågo på ången en nunna och en flicka; de komma nu hit, kom, kom och se, det är så underligt, jag wet ej hwarför jag är så glad!" Modren, förwånad öfwer dotterns

upprörda tillstånd, gick ut på trappan, men ännu mera förwånades hon öfwer likheten emellan Hanna och det främmande barnet. Sedan hon helfat, sade nunnan: "barnet här blef sjukt på wägen, jag skulle fråga om pastorn kunde bota henne." "Kom in, wördiga syster", sade frun, "jag skall bedja min man komma"; och hon gick bort. Då frun åter inträdde, åtföljd af pastorn, gick hon till Lydia och ämnade börja tala med henne, men då blef hon warse det lilla korset. "Herre Gud, Edelman!" utropade hon: "kom dock och se!" Pastorn skyndade dit och sedan han betraktat korset, sade han: "Hanna, wisa ditt kors." Och se — de båda små korsen woro alldeles dylika. "Tänk om detta wore vår Lydia!" hwiftade frun, djupt rörd. "Tyft! tyft! hustru", sade pastorn, men wände sig sedan mot nunnan och frågade henne om "barnet." "Jag skall berättas des historia", sade nunnan, "ganska underlig är den." "Men wi skola först låta det här barnet lägga sig", sade pastorstan, "hon är mycket blek och trött", och med moderlig omsorg förde hon Lydia till en mjuk soffas, och när hon jemlade om en kudde, tryckte hon en warm tyf på den lilla munnen. En tacksam blick ur Lydias wackra ögon war hennes belöning för denna

omsorg. Nu började den gamla: "Det är nu 14 år sedan jag en sommarmorgon, ganska tidigt, gick ut på klostergården; alldeles wid staketet varseblef jag en större sorg. Jag gick närmare. Den var öfvertäckt med ett fint yllekläde, och då jag upplyftade det, såg jag ett spädt barn slumra derinne. En slaffa med litet mjölk och ett bref till abbedissan lågo äfwen der. Jag förde såwäl barnet som brefwet till abbedissan; sedan hon läst brefwet, befallte hon mig föra barnet i ett enskildt, litet rum, och bad mig sköta det lika ömt som wore det mitt eget. Hon sade och att det war barn till en prest, och att det hette Lydia. Jag läste brefwet och bortförde barnet, det jag stött ända härtills. Gud skall weta att jag älskat henne som mitt eget barn och wårderat henne lika wäl. När wi komma härifrån hem, så skall hon inwigas till nunna, hon skall blifwa en af våra systerar." "Aldrig! aldrig!" utropade pastorstan, "aldrig får detta ske!" Men pastorn lugnade henne och sade sedan till nunnan: "huru stod det i brefwet om hennes föräldrar?" "Jag har det med mig", swarade nunnan, och letade i sin kolsäck. Hon räckte ett gammalt skrynkligt papper åt pastorn, som läste:

Wördiga Fru abbedissa!

Wärdigas upptaga detta arma barn i ert beskydd, och uppfostra det till en gudsriktig syster i ert kloster. Desse föräldrar äro så fettiga ett de ej hafwa råd att uppfostra henne. Många förfrågningar efter barnet skola ske, men desse äro endast för syns skull; håll barnet hos er och wårda det, då ej jag, desse arma moder, kan göra det!

N. N.

"Märkwärdigt!" sade pastorn, "tiden, utseendet, korset — allt, tillöckmed namnet wittna om att det är vårt barn, men detta bref — det går ej ihop!" "Skulle detta wara ert barn!" frågade nunnan: "har ni förlorat ert barn?" Pastorstan tänkte swara, men hon hörde en snystning bredwid sig, och då hon wände sig om, såg hon gamla Lowisa, som låg på knä. "Swad har händt dig, Lowisa? Lowisa, hwarföre är du så ängslig?" "Herre Gud, hwad jag är glad", sade Lowisa; "detta är ert barn, ja, er Lydia; ah! nu kan jag dö lugn! ni tror ej det? nå så wet då, att det war jag, som tog bort barnet då om natten, det war jag, som skref brefwet, jag som skaffade en bondhustru, hwilken förde henne till klostret. O, huru många gånger jag tänkt yppa allt, då jag sett Eder sorg, sett Eder tårar, men —

jag har tegat, jag tänkte det wore bättre för henne att lefwa i Öfwerflöd i ett kloster, än hemma hos sina fattiga föräldrar: det war ju då, som wi hade så fattigt år och bostapsjukan och nu . . . nu, återfår ni henne! O, hwad jag tackar Gud, som så nådeligen ledt alltsammans, tag henne nu, och förlåten mig arma, som gjorde det utan Er wetenskap."

Förwånade och djupt rörda hade alla hört på gamla Lowisas berättelse, men då hon slutat, reste sig pastorfskan. Hon omfamnade först Lowisa och gick sedan till Lydia och sade till henne under strida tårar: "Will Lydia nu hålla af sina föräldrar och sina syston?" "O ja!" svarade Lydia, "er will jag wisst hålla af." Sedan sade hon, wänd till Hanna: "är hon min systor?" Då modren jakade, sade hon glad: "Gud ware lof! redan på ängen, då jag för första gången såg henne, höllt jag af henne." Nu sade pastorn: "lätom oß alla tacka Gud för hans underbara rådsflag." Och alla föllo på knä, medan pastorn högt tackade Gud.

Sedan tackade de äfwen nunnan, som så länge wårdat Lydia, och denna wandrade tillbaka till sitt kloster, sedan hon wälsignat sin styddsling och anbefallt henne i Guds beskydd. Pastorn skref ett långt bref till

abbedisfan i St. Magdalena-kloster, hwilket handlade om hela denna tilldragelse; han öfwerlemnade det sedan åt nunnan.

Andra dagen såg man pastorn med sin fru och sina tre barn gå till kyrkan. Öfwerallt hwiskade man: "se der, det är just den samma slietan som i går kom med nunnan."

På eftermiddagen wandrade Lydia, Hanna och Edmond hand i hand till den stora eken på ängen. Der woro samlade alla barn, som funnos i byn. Nu måste Hanna berätta för dem allt hwad hon wisste om Lydia, och då allt war slut, började de sina wanliga lekar. Mycket orwan och thyst war wäl Lydia i början, ty hon war wan wid det stumma klosterlifwet; småningom blef hon dock också glad och listig, ty af naturen war hon mycket listigare än Hanna.

Innerligt älskade hon sina föräldrar och syston, och sparade ingen möda för att tjena och glädja dem. Snart lärde sig äfwen bysfolket att hålla af henne, såsom de höllo af hennes systor. Då de båda systvarna gingo genom byn, brulade folket säga: "se der, pastorns små englar!"

Unnu, fastän så många, många år förgått, sedan detta hände, minnes folket i den lilla byn sin goda pastor och hans älskliga familj.

Om du, kära läsare, någongång reser i Dyssland genom den lilla byn Eisenhardt, och kommer in i någon af de trefliga bondstugorna, bed då någon af dess innerwånare berättas dig denna historia, och du skall få se med hwilken wördnad de nämna namnet Edelman. De skola och föra dig till kyrkogården; der finner du en liten grafkulle, fullplanterad med blommor, men på det lilla, hwita korset står:

"Här hwila Lydia och Hanna Edelman, tvenne älskade systrar i Kristo. De blefwo födda den 4 Augusti 1714 och döda den 24 Juni 1764."

I Kristi sår jag somnar in,
De rena mig från synder min:
Ja, Kristi död och dyra blod,
Det är mitt lif, min prydnad god.

Nu wäl, o död! du förer mig
Till Gud, att lefwa ewiglig:
Af Kristo är jag renad wäl,
Anamma nu, o Gud, min själ!

"Swarje årstid har sin trefnad."

Mathilda och Gustaf woro tvenne mycket lydiga och slitiga barn. Mathilda war ätta och Gustaf sex år. De bodde på ett wacker ställe, som hette "Mathildewik", efter deras mormoder, hvars egendom det worit. Byggningen låg alldeles nära en stor insjö, full af wackra, gröna holmar. Emellan byggningen och sjön war en liten trädgård, full af wackra, wälluktande blommor, men på andra sidan war en stor och jennu gårdsplan, med ett grönmåladt staket och en liten hwit port som ledde till trädgården och en större som ledde till landsvägen. Redanför gården slingrade sig en wacker, djupblå å. Öfwer den gick en bro och på andra sidan såg man en stor fruktträdgård. Till wensker om byggningen, något lägre ned, war en annan gård, der stodo ladugård, stall och andra uthus. Men från den mindre trädgården kom man till en stor, stön part, full af berceauer, gångar och bänkar. På ett ställe i parken war en gräsplan, der barnen ofta började leka.

En mycket wacker wärmorgon, då barnen ännu sofwo, gick modren in i deras rum för att wäcka dem. Om wi nu följa mo-

dren, så så wi se ett ganska stort rum med tre fönster. I hwar sitt hörn af rummet står en liten säng med ljusröda omhängen och hvita täcken. I ett tredje hörn se wi en dock-kammare, och der nära till ett stall med wackra papphästar, kor, får och wagnar. Åfwen en liten låda med trädbitar och en annan med verkfater. På wäggen hänger en liten bokhylla.

Då modren inträdde, ropade hon: "Stigen upp, barn, klockan är 6 och wi hafwa ett skönt wäder i dag. Innet tecken till snö mera, här och der ser man tillochmed några gröna grässtrån. Om I nu skynden er, så kunnen I först gå ut och sedan läsa."

"Åt, mamma, är det wäl möjligt att det ej finnes snö mera!" frågade Gustaf. "Ja, nog är det sannt." "Nå, men då finnes det wäl blommor också?" "Nej, innet annat än blåsippor." Modren gick bort och barnen började kläda sig. Då de woro färdigklädda gingo de strax ut.

"Åt, så herrligt wäder i dag!" ropade Gustaf.

"Åt ja!" sade Mathilda. Gustaf sprang till en hundloja som stod på gården. Han tittade in och hwad såg han? jo, fyra de allranäpnaste hundwalpar. "Mathilda, Mathilda, kom och se, kom fort och se!" Ma-

thilda kom springande och då hon fick se de små hundwalparne, sade hon: "O, hwad de äro söta; nej, nu måste mamma få se dem; kom, så gå wi till henne nu genast!" "Ja kom, kom!" sade Gustaf, och så sprungo de till modren. "Mamma, mamma, kom och se", ropade Mathilda, "huru små wackra hundar wi hittat."

"Nej, mitt älskade barn, nu hinner hwar-ken jag eller ni; ni måste äta er frukost och sedan få'n I gå läsa." "Och sedan!" sade Gustaf ängsligt.

"Sedan få'n I gå leka med de små hundarna. Om I ären slitiga, så släppen ni sjelfwa fortare och jag kan wara nöjd med er."

Barnen tego och gingo till frukostrummet; nog hade de hellre gått ut att leka med hundarne, men deras mamma hade lärt dem att lyda utan knot. De läste mycket slitigt, och sedan de sagt upp sina lexor, fingo de gå ut. "Mathilda", sade Gustaf, sedan de en lång stund betraktat hundwalparne, "ser du, dender mörkbruna, med hvita taskarne, skall wara min hund."

"Ja, och dender swarta med hvita fläcken i nacken och sina fyra hvita taskar, skall wara min", sade Mathilda. "Men hwems skola de twenne andra blifwa?" frågade Gustaf.

"Åh, dem kunna wi gifwa Ida och Henrik."

"Ja, det skola wi göra, när de komma hit."

"Ja, men ser du, Gustaf, Ida sade mig att de ej kunna komma hit förrän deras pappa och mamma komma ifrån M. . ." "Nå, då sticka wi dem dit." "Ja, kom nu till mamma, så begära wi lof." Barnen sprungo till modren, som satt på trappan och sydde: "Mamma", sade Mathilda, "kunna wi ej sticka twenne af de små hundarne till Ida och Henrik." "Nej, mitt barn, icke ännu, ty de äro ännu för små, och kunna ej wara skilda från sin moder; men bara de blifwa större, så får ni sticka dem eller kanske komma de hit till des." "Ja, men mamma, Ida sade att de ej skulle kunna komma till oss förrän deras föräldrar komma från M. . ." "Ja ser du", sade modren, "till des äro hundarne tillräckligt stora och I hafwen det nöjet att sjelf gifwa dem." "Åh, goda mamma, du wet alltid att ställa allting till det bästa", sade Mathilda och kyste sin moder.

Barnen gingo åter till sina lekar, men modren såg kärleksfullt efter dem och tänkte: hwilken lycka att hafwa så snälla, beskedliga barn.

Nu är det sommar. Alla träd äro gröna, alla fält fulla med blommor; på den stora sjön ser man den ena båten efter den andra, sjungande fåglar, glada menniskor, allt har lif och glädje. Afwen på "Mathilbewit" är ljus och lif.

Det är en skön förmiddag, solen skiner in genom fönstren till skofrummet. Mathilda och Gustaf läsa öfwer sina lexor, deras mamma sitter wid ett bord och syr. "Sören mina barn, hwad jag nu har att säga eder", sade modren, "i dag på eftermiddagen far pappa och mamma bort. Låt nu se att I ären snälla och slitiga under tiden." "Ja mamma", sade barnen. Modren fortfor: "först måste ni läsa en lexa, sedan får Mathilda sy och Gustaf skrifwa, och sedan får ni gå ut eller göra hwad ni will, men kom nu ihåg: ni får gå på gården, i trädgården och i parken, men icke i skogen eller på landsvägen, och alls icke på sjön." "Ja mamma, wi skola vara dig mycket lydiga", sade Mathilda och smekte sin moder. "Du tror oss ju, mamma!" sade Gustaf, "ja, jag tror er barn." Barnen gingo åter till sina lexor och modren gick att bestyra om middagen. Då modren återkom, frågade Gustaf: "Mamma, hwarföre få wi ej gå i skogen?" "E-

medan I ännu ären små och kunnen förwilla eder eller annars skada er; men wet du, min lille Gustaf, att då någon äldre person nekår dig någøt, borde du lyda utan att fråga hwarföre?" "Gødt, mamma, jag will så göra", sade Gustaf.

På eftermiddagen, sedan föräldrarne rest, satte barnen sig att läsa, men i detsamma kom en tjenarinna och frågade om de wille komma ut i stogen att plocka bår: "Nej, snälla Amanda", sade Mathilda, "wi måste nu läsa och desutom sade mamma att wi ej få gå i stogen." "Åh, frun är ju borta och icke får hon weta af det, herrskapet kommer nu bara, sedan kan ni ju läsa." "Nej, goda Amanda, wi wilja det ej; wet du ej att det är synd att wara olydig", sade Gustaf. "Nå, icke will jag tvinga er", sade Amanda och gick sin wäg. Då Mathilda och Gustaf läst och arbetat, gingo de ut och satte sig på trappan. "Hör du, Mathilda, är det ej Ida och Henrik de der barnen som komma der", sade Gustaf. Mathilda lade handen öfwer ögonen och såg emot porten. "Nej", ropade hon, det är Fredrik och Hanna — och — jag tror att det är lilla Paul också. Kom låt öf springa emot dem." Barnen sprungo till porten och se, det war deras wänner.

"Nå, hwad I ären snälla", ropade Mathilda. "Ja", sade Fredrik, den äfta af barnen, som kunde wara omkring 11 år, "och ännu snällare äro wi då wi säga dig wårt ärende." "Hwad då", frågade Mathilda, "ju, ser du, wi ämna fara ut på båt och ämna taga er med", sade Fredrik. "Åt, hwad det blir roligt", ropade Gustaf och Mathilda; "men", sade den sistnämnde fort derpå mycket allwarfamt: "Mamma har förbjudit öf att fara ut på sjön medan hon är borta." "Ja, icke ensamne, ty I ären så små ännu, men när wi äro med, kunnen I trhggt komma." "Kommer då någon äldre person med?" frågade Gustaf. "Hwad tycker du jag då är?" "Åh", sade Mathilda, "du är ju ett barn du, likasom wi." "Ett barn, ett barn", sade Fredrik. "Wet du ej att jag har fyllt 11 år?", "ja, det wet jag", sade Mathilda, "men ser du, söta Fredrik, inte törs wi ändå komma." "Åh, kom bara", tyckte Hanna, "inte får ju er mamma weta det."

"Nej, nej", sade båda barnen på en gång, "wi komma ej, mamma har så ofta talat med öf om huru illa det är att wara olydig och wilja ej göra henne emot." "Nå, desto bättre", sade Fredrik, "så få wi då ensamne njuta af det nöjet, samt äta upp

alla läderheterne." "Ja, gå ni bara", sade barnen, "vi vilja ej wara olydiga." De främmande barnen gingo förtretade bort. Mathilda och Gustaf togo hvarandra i hand och gingo ut i parken. "Swad här är skönt och godt", sade Gustaf, "ja, det är det werkeligen", svarade Mathilda. "Wet du hwad, Mathilda", sade Gustaf, "jag tror att det war bra som wi gjorde, ty jag är nu så lugn och glad."

"Åt ja, huru skulle wi hafwa kunnat se på mamma och kysa henne, om wi warit henne olydiga." Nu kommo barnen till en port som ledde till skogen. "Åt, hwad der är wacker!" utropade Gustaf, "ja, nog är der wacker, men kom nu bort, så att wi ej längta att gå dit", sade den förståndiga Mathilda; "ja, du har rätt", sade Gustaf, "desto mera wi se dit ut, desto mera längta wi att få gå dit." Så gingo de tillbaka i parken. "Ser du, Mathilda, hwad jag hittade för en wacker blomma", sade Gustaf, "ja, den är mycket söt", sade Mathilda.

"När mamma kommer hem, skola wi fråga henne hwad den heter", sade Gustaf. De började nu sjunga några små wisor, som deras mamma lärt dem, och hade ganska roligt. Mot afton kommo föräldrarne hem. Glada sprungo barnen e-

mot dem och berättade huru roligt de haft. Fadren sade: "I hafwen wäl warit lydiga." "Ja, det hafwa wi wißt", sade lille Gustaf. Då de sutto wid thebordet, kom Gustaf ihåg blomman och sprang efter den: "Mamma lilla, huru heter den här blomman?" "Den kallas studentnejlika." "Ja så", sade Gustaf, "heter den så, nå, när jag blir student så skall jag alltid hafwa en sådan blomma fästad i min kolt." "Åh, kära Gustaf, inte kan du hafwa kolt, när du blir student", skrattade Mathilda. "Skratta ej, Mathilda, åt din lilla bror", sade fadren allwarfamt, men mildt, "då du war så liten som han, förstod du ej heller bättre, eller tror du att du då wißte huru en student gick klädd?" "Nej, goda pappa, det tror jag ej", sade Mathilda. "Ser du, Gustaf lille", sade fadren åter, "medan gosjar äro små, måste de nyttja koltar, af bomullstyg eller kattun, på det man skall kunna twätta dem, men då de bli stora, så de rockar af kläde, ty då kunna de hålla sig snygga och rena, utan att man behöfwer twätta dem." "Nå, men jag kan ändå fästa den blomman i min rock", sade Gustaf.

"Ja, det går an", sade modren.

Om afton, då barnen skulle lägga sig,

kom deras mamma till barnkammaren och frågade, hvad de gjort under tiden. Barnen berättade allt; slutligen sade Gustaf äfwen, huru de främmande barnen welat locka dem till olydnad, men huru de kommit ihåg sin mammas ord och icke följt dem. Då Gustaf slutat, omfamnade modern dem begge och gick sedan bort.

Dagen derpå war en söndag. Ungefär klockan 7 på morgonen blefwo barnen uppväckta och påklädda, samt fingo följa med sina föräldrar till den närbelägna kyrkan.

Wid middagsbordet sade fadren: "mina barn, jag har hört att J hafwen varit lydiga och snälla medan wi i går woro borta och att ni icke följde med de främmande barnen ut på sjön, dervöre will jag nu belöna er. På eftermiddagen, sedan pappa och mamma hwilat sig litet, skola wi fara ut till någon holme, samt medtaga Henrik och Ida." "Åt, så roligt, så roligt", ropade begge barnen.

Då de ätit sin middag, gingo de till sina wänner och bådo dem komma till sig för att sedan fara ut på båt. Dessa blefwo utomordentligt glada och skyndade sig bort med Gustaf och Mathilda.

De foro till en wacker holme, der barnen fingo springa och roa sig rätt mycket.

En fulen höftaften sutto Mathilda och Gustaf i barnkammaren, de woro ej så glada som wanligt; det rustiga, kalla wädret, regnet, som pissade fönsterrutorne, allt bidrog till att göra det otrefligt och ledsamt.

"Må, mina små, huru ären J så allvarsamna och tysta nu", sade modren, då hon inträdde och såg deras mulna ansigten. "J ären ju annars alltid så glada och muntra." "Åt, mamma", sade Mathilda, "wi hafwa intet att göra."

"Här är så kallt och otrefligt", sade Gustaf.

"Åhå, det är ju bebröfligt", sade modern, "gå du Gustaf och bed Amanda komma och göra eld. Mathilda kan tända på sina dockljus och laga litet i ordning uti din dock-kammare, så så wi sedan se om det ej blir litet roligare." Barnen gjorde så och innan fort brann en trefsig brasa i kakelugnen. Modren satte sig wid bordet och sydde, och barnen började leka. Då de tröttnat wid att leka med dockorna, byggde de hus af trädbitar och lekte andra roliga lekar, så att deras aften gick fort och trefligt.

En wacker winterdag sade modren till Mathilda: "Hör på, min lilla flicka, i öfvermorgon är det Gustafs födelsedag, han fyller då 7 år; om du nu tyckte som jag, så kunde du sy åt honom någonting"; "ja, mycket gerna", sade Mathilda, "bara mamma säger mig, hwad jag skall sy." "Du kan ju sy hästtäcken till hans nya papphåstar." "Ja, ja, det skall jag göra och sedan får jag ju laga tömmor också." "Ja det får du wißt." Nu klipppte modren till tvenne hästtäcken af grått kläde, och gaf rödt ullgarn till att garnera dem med. Af blått, rödt och gult garn twinnades tömmar och allt blef mycket nått.

Nu kom den mycket efterlängtade morgonen. Gustaf låg ännu och sof. Ett litet bord med hwit duk och gröna blad stod wid hans säng, fullt af stänker. Nu wakenar Gustaf, han tänker att det är natt, ty det är ännu mörkt, men så är det ej. Annars brutar hans mamma wäcka honom; men nu wakenade han af sig sjelf,

ty den tiden war redan förliden, då han annars brukade stiga upp. Han satte sig upp i sängen och blef då warse bordet. "Åh, hwad det är wacker!", utropade han, "månne det kan wara åt mig? nej ingalunda men" "Jo, min lille gösse, nog är det åt dig, det är ju din födelsedag i dag." "Åh, mamma, hwad jag tackar dig", sade gössen och slog sina armar omkring modrens hals. "Du bör tacka Mathilda också", sade modren och drog fram henne, som stått bakom gardin. Gustaf tackade henne och började sedan att undersöka paketerne. Han war mycket glad, men blef ännu gladare, när han fick höra det de skulle få los i dag. På afton kommo några små wänner till dem och de hade utmärkt roligt.

Pennt-Bibliotheket

31

hafva 6 häften utkommit,
hvilka innehålla:

1:a häftet:

Skuman,

”Gmarle ästhe har sin refnare.”

2:a häftet:

Signerterkan,

Liggareobsten,

Kullerent,

3:c häftet:

Röfka Mal eller Ångstjörter,

Skäpstenen,

4:e häftet:

Den wänlöste,

Bänborsten,

5:c häftet:

De wittesångne,

Risten,

Wörkonhund har gult i munne.

6:e häftet:

Snadalen,

Det betet i en Ruff bonstuga,

ettå Janna.

Gmarle häfte kostar 12 penni.

Med konant betänning erhålles hos utgif-
marens hwar 6:te exempl. gratis.